

Vereniging Vrienden van de **Amsterdamse Binnenstad**

 Zoek[Welkom](#)[Vereniging](#)[Nieuws](#)[Agenda](#)[Waakhond](#)[Tijdschrift](#)[Publicaties](#)[Lid worden](#)[Nieuwsbrief](#)[Contact](#)

De poort onder het Rijksmuseum

“Onze openbare ruimte wordt opgeofferd aan de private belangen van het Rijksmuseum”. De tekst stond in Het Parool van 19 januari 2004 als strijdkreet van de actiegroep die zich verzet tegen de waarschijnlijk definitieve sluiting van het fietspad door het museum. Dat fietsend Amsterdam (waarvan ik voor mijn 75ste verjaardag ook deel uitmaakte) bezwaar maakt tegen een verbouwingsplan dat het voornemen bevat om het begane grond-vlak van de poort te verdiepen voor een nieuwe museumentree, zal niemand verwonderen.

De fietsende actiegroep had echter geen slechtere leuze kunnen bedenken om haar bedoeling kenbaar te maken. De auteur ziet blijkbaar het Rijksmuseum als een soort boze international, die het leefmilieu van een derde-wereld-land opoffert aan zijn aandelenkoers. Schande! Hoe durven ze! We mogen aannemen dat zich onder de protesterende fietsers regelmatige bezoekers van het Rijksmuseum bevinden, die zich telkens door de benauwde toegangen aan de Spiegelgrachtzijde moeten persen. Die toegangen zijn door Cuypers ontworpen voor het bezoekersaantal dat eind 19de-eeuw kon worden verwacht. Dat werd geteld in duizenden per jaar, nu in jaarlijks honderdduizenden, zo niet miljoenen. De architectonische structuur is aan de voorzijde nog dezelfde als ten tijde van Cuypers, fraai, maar nauwelijks bruikbaar. De opgave om restauratie van het Cuypersgebouw te combineren met een indeling en inrichting die aan hedendaagse museumeisen voldoet en bovendien de expositie van de nationale schatkamer recht doet, vergt het zorgvuldig tegen elkaar afwegen van onderling heterogene, vaak tegenstrijdige inzichten en belangen. De fietsroute door de poort is één van die belangen. Daarbij kan wel opgemerkt worden dat die donkere tochtslurf voor voetgangers, en zeker voor 65-plussers géén attractie vormt. Voor het verkeerspatroon in de vooroorlogse

De onderdoorgang van het Rijksmuseum

[\[Inloggen\]](#)

Reacties

Er zijn momenteel nog geen reacties op dit artikel.

Alleen als u bent ingelogd, kunt u een reactie plaatsen.

stad is het jammer dat het weggebruik door fietsers ondanks fiets-bevorderende voorzieningen – en ondanks de maffia der fietsendieven! – blijft slinken terwijl de parkeerdruk stijgt. De discussie over de restauratie-herinrichting-verbouwing van het Rijksmuseum wordt echter tot een nauwelijks serieus te nemen geruzie gereduceerd door de fietsroute door de poort op te blazen tot het ijkpunt van de enorme bouwoperatie. Dat is buiten proportie. Fietsers kunnen weten dat ze gebruik maken van het beste, soepelste, goedkoopste, maar niet het veiligste vervoersmiddel in het stadsverkeer – dit zij hier met afgunst erkend, maar als ze de museumpoort verbaal annexeren als “onze openbare ruimte”, dan is dat even belachelijk als het voorstel van een raadslid, zijn naam ben ik gelukkig vergeten, om een [fietsbrug over de Herengracht](#) te leggen van het begin van de Leidsegracht naar de overzijde van de gracht, wat de fietsers een tijdwinst van een à twee minuten zou opleveren ten koste van een van de mooiste punten van de grachtengordel.

Geurt Brinkgreve

(Uit: [Binnenstad 204](#), maart 2004.)

[[Eronderdoor of niet eronderdoor, is dat een vraag?](#)]

© VVAB. Op al onze teksten en afbeeldingen rust copyright. Teksten en afbeeldingen mogen alleen worden overgenomen na schriftelijke toestemming.